

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **V. K.**
státní příslušnost: X
X,
zastoupen advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2025, č. j. MV-179335-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2025, č. j. MV-179335-4/SO-2024, se *ruší* a věc se *vrací* žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná *je povinna* zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 404 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Pavlíny Zámečnickové.

Odůvodnění:

Dosavadní vývoj

1. Ministerstvo vnitra („ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 24. 4. 2023, č. j. OAM-2747-8/ZR-2023 („rozhodnutí ministerstva“), zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu. Předtím v daném řízení dospělo k závěru, že žalobce je neznámého pobytu, a proto mu podle § 32

odst. 2 písm. d) správního řádu ustanovilo jako opatrovníka Diecézní charitu Brno („opatrovník“). Právě opatrovníkovi také v den jeho vydání doručilo své rozhodnutí. Kromě toho Ministerstvo vnitra doručovalo své rozhodnutí žalobci i prostřednictvím veřejné vyhlášky. Tímto způsobem bylo doručeno k 10. 5. 2023.

2. Žalobce podal 21. 3. 2024 odvolání. V něm uváděl, že od roku 2000 žije v České republice. Žije tu i jeho syn a vnoučata, kteří jsou občany České republiky. Do 18. 3. 2024 neobdržel žádné oficiální dopisy a nikdo mu neodpovídal na e-maily. Dne 25. 4. 2024 převzala ve věci zastoupení advokátka žalobce.
3. V doplnění odvolání ze dne 21. 10. 2024 žalobce namítal, že ministerstvo dostatečným způsobem nezjišťovalo a neověřilo, zda je žalobce neznámého pobytu. Neučinilo dotaz na syna žalobce za účelem zjištění pobytu žalobce. Jen se nesprávně ptalo bývalé manželky žalobce, nikoli u všech jeho příbuzných. Neučinilo ani dotaz na příslušné orgány Ruské federace či Spolkové republiky Německo ohledně místa pobytu žalobce v těchto zemích. Veškeré písemnosti proto nebyly řádně, platně a účinně doručeny žalobci, pokud je ministerstvo doručovalo opatrovníkovi, kterého nemělo žalobci ustanovit.
4. Žalobce odkazoval i na judikaturu Ústavního soudu, podle které je třeba hledat osobu opatrovníka především v okruhu osob blízkých osobě zastupované, resp. těch, jež mohou skutečně reprezentovat zájmy účastníka řízení. Ministerstvo tedy mělo vyhledat opatrovníka z okruhu osob blízkých žalobci, konkrétně jeho syna. Diecézní charita Brno nemá k žalobci žádný vztah, proto není vhodnou osobou k výkonu opatrovnícké funkce. Z výše uvedených důvodů žalobce namítal, že mu veškeré písemnosti nebyly řádně, platně a účinně doručeny, pokud se doručovaly opatrovníkovi, který mu neměl být ustanoven.
5. Opatrovník se navíc podle žalobce vůbec nezúčastnil seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, o jehož termínu byl vyrozuměn, neseznámil se s důvody, pro které bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, či zda jsou vůbec dány zákonné důvody pro rušení povolení k trvalému pobytu. Svou nečinností tedy řádně nehájil práva a oprávněné zájmy žalobce. Ministerstvo proto mělo ustanovit nového opatrovníka. Nebyly tu proto zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí ministerstva. Kromě toho žalobce vznášel námitky do merita věci, tj. ke zrušení povolení k trvalému pobytu.
6. Námitku, že ministerstvo neučinilo dotaz na zastupitelské úřady ohledně místa pobytu žalobce v Ruské federaci ani Spolkové republice Německo a že dostatečně nezjišťovalo a neověřilo, zda je žalobce osobou neznámého pobytu, a že tu tedy nebyly podmínky pro ustanovení opatrovníka, žalobce zopakoval ještě v doplnění odvolání ze dne 5. 11. 2024. V něm ještě také vznesl několik další věcných námitek k přiměřenosti rozhodnutí ministerstva.
7. Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 1. 2025, č. j. MV-179335-4/SO-2024 („rozhodnutí žalované“), zamítla odvolání žalobce pro opožděnost. Po citaci relevantní úpravy uvedla, že s ohledem na doručení rozhodnutí ministerstva opatrovníkovi dne 24. 4. 2023 bylo posledním dnem odvolací lhůty úterý 9. 5. 2023. Odvolání žalobce podané dne 21. 3. 2024 je tedy opožděné. Žalovaná dodala, že o prominutí lhůty pro odvolání žalobce nepožádal. Ministerstvo doručovalo napadené rozhodnutí jednak ustanovenému opatrovníkovi, a jednak prostřednictvím veřejné vyhlášky. Proto žalovaná podle § 92 odst. 1 správního řádu

odvolání zamítla pro opožděnost. Neshledala ani důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

Žaloba, vyjádření žalované a jednání

8. *Žalobce* napadl rozhodnutí žalované u krajského soudu. V ní zopakoval a rozvedl odvolací námitky. A také namítl, že se žalovaná vůbec nevypořádala s jeho námitkami, že vůbec nebyly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka, natožpak tohoto konkrétního opatrovníka, protože nešlo o osobu, která by mohla hájit jeho práva a oprávněné zájmy, a že tedy nebyly splněny podmínky pro doručování tomuto opatrovníkovi a veřejnou vyhláškou. Vytýkal žalované, že se omezila jen na konstatování, že ministerstvo doručovalo těmito způsoby a uvedla data doručení rozhodnutí ministerstva, s ohledem na něž bylo odvolání opožděné. Rozhodnutí žalované je tedy podle žalobce nepřezkoumatelné.
9. *Žalovaná* v reakci na žalobu odkázala na své rozhodnutí.
10. Dne 27. 8. 2025 se u soudu konalo jednání. Zástupkyně žalobce shrnula svou argumentaci. Soud poté zamítl návrh na výslech bývalé manželky žalobce a jeho syna pro nadbytečnost. K procesní otázce, o níž šlo, správní spis obsahoval dostatek podkladů, aby ji soud mohl posoudit.

Posouzení věci

11. *Žaloba je důvodná.* Rozhodnutí žalované je totiž opravdu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
12. *Žalovaná* se ve svém rozhodnutí totiž ani slovem nevypořádala s odvolacími námitkami žalobce. Jejich podstatou přitom bylo, že mu v řízení před ministerstvem bylo zcela nesprávně a tím i neúčinně doručováno. Žalobce popisoval, proč mu vůbec ministerstvo nemělo ustanovovat opatrovníka. Tím pádem podle žalobce ani nemohlo opatrovníkovi s právními účinky doručovat. Nebyly tu podle něj podmínky mu doručovat jako by byl neznámého pobytu (blíže viz body 2 až 6 výše).
13. Nehraje tu přitom roli, že žalobce nepožádal o prominutí zmeškání lhůty podle § 41 správního řádu. Podstata námitek žalobce míří jinam – že mu kvůli nedostatečně podloženému závěru ministerstva, že je neznámého pobytu, ministerstvo vadně ustanovilo opatrovníka, jemuž nemělo doručovat, a že tedy veškeré doručování ve správním řízení nemělo účinky. Proto mu žádná lhůta, již by mohl zmeškat, ani neběžela. Ustanovení § 41 správního řádu se týká jiných situací: pokud je např. sice doručováno správně, ale účastník řízení se třeba na konci odvolací lhůty nacházel v nemocnici a nemohl se proto včas odvolat. Žalobce tu ale tvrdí, že mu ministerstvo v celém řízení doručovalo zcela špatně a neúčinně. Jeho námitky proto mají pro posouzení včasnosti odvolání relevanci.
14. Soud každopádně ještě nemůže hodnotit věcnou důvodnost daných námitek žalobce. Jako první se s nimi měla vypořádat žalovaná. Ta je ovšem zcela ignorovala. Část jejího rozhodnutí, ve kterém odůvodňuje opožděnost odvolání, se s námitkami žalobce míjí. Nelze tedy přezkoumat, jak se s nimi vypořádala. V dalším řízení se tedy žalovaná bude muset k odvolacím námitkám žalobce vrátit a tentokrát na ně již adresně ve svém rozhodnutí zareagovat.

Závěr a náklady řízení

15. Soud tedy zrušil rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 soudního řádu správního). V dalším řízení žalovanou zavazuje právní názor soudu (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 soudního řádu správního. Úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 21 404 Kč k rukám jeho zástupkyně.
17. Zástupkyně žalobce učinila tři úkony právní služby: (1) převzetí a příprava zastoupení s (2) podáním žaloby a (3) účastí na jednání soudu [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby ve správním soudnictví nyní náleží 4 620 Kč. Režijní paušál pak podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu nyní činí 450 Kč. V tomto případě za tři úkony právní služby tedy jde o 15 210 Kč. Zástupkyně žalobce doložila, že je plátkyní DPH, proto soud částku odměny zvýšil o částku 3 194 Kč, odpovídající 21% DPH. V neposlední řadě žalovaný musí žalobci nahradit soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tedy činí 21 404 Kč. Žalovaná má povinnost uhradit tuto částku náhrady nákladů řízení k rukám zástupkyně žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 27. srpna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce